pääle? Kui ta seda ütelnud, kadus mära kui tina tuhka, ainult pimelombis oli sulpsakut kuulda. Lapsed läksid koju ja hõnelesid seda lugu wanadele. Wanad jälle: Eks see olnud näkk, mis ta muidu näki nime kartis? Wana talu-isa läheb asja waatama. Näeb: üle pimelombi käib jäme kuldpalk ja punane kukk istub sääl pääl ning laulab kana moodi: kaka, kaka. Seep ta on, ütleb wana. Miks ta kuke moodu ei laula, kui ta kukk on? Ta toi püssi, pani hõbereesi püssi sisse ja laskis. Kukk läks kaheks pooleks, saba-pool kukkus lompi, aga kuhu pää pool jäi, seda wana es näe. Kuldpalk kadus ka ära. Nüüdarwas wana, et näkk nende lombist kadunud on, tõi laulu-raamatu ja tegi näkikiwi pääle, kus näkk enne oli istunud, mitu risti-märki ja lausus

iga kord: Püha Jesu neitsi Maarjake. — Oriku talu püri pääl on Ira talu. Ira talu hallik jooksis ühest mäekaldast hommiku poole wälja. Ira perenaene läks sellsamal päewal wett tooma ja nägi halliku rennis kuke pää poole. „Nae, mis koeraraiped siia wedanud, kohe halliku tirepääl, rikub tene wii ära," ütelnud perenaene ja wisanud kuke halliku ligi olewa ~~t~~ risti-kiwi wahele. Ta laskis pangid wett täis ja ~~kak~~ wõttis õlale. Kui ta koju poole oli minemas, kuulis ta enese taga hirmust kihinat ja kahinat. Hirmuga hakas ta koju poole jooksma; aga kihin-kahin ikka kannul, jalad jääwad hirmu pärast nõrgaks, tagasi waadata ei tohi, siis wõib weel elu kaotada, sest perenaene aimas, et nüüd enam õiget lugu ei ole. Kahin kaswas suuremaks, perenaene waatas tagasi. Näeb: weike punane koerarakk